

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **AGRO-Měřín, a. s.**, se sídlem Zarybník 516, Měřín, zastoupený JUDr. Milošem Jirmanem, advokátem se sídlem Nádražní 21, Žďár nad Sázavou, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 98/4, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.8.2009, č.j. 9410/09-1400-701836,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 31.8.2009, č.j. 9410/09-1400-701836, **se z r u š u j e** pro nezákonnost a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** do 30 dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobci prostřednictvím jeho právního zástupce JUDr. Miloše Jirmana, advokáta se sídlem Nádražní 21, Žďár nad Sázavou, náklady řízení v částce 15 149,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobci byla vyměřena daň z převodu nemovitostí podle ust. § 8 odst. 1 písm. b) zákona č. 357/1992 Sb. o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o trojdani“) ve výši 3 415 825,- Kč platebním výměrem ze dne 3.9.2003, č.j. 35140/03/30090060/3845; daň byla vyměřena sazbou 5 % ze základu daně 68 316 500,- Kč podle ceny zjištěné. Odvolání žalobce proti

uvedenému platebnímu výměru bylo žalovaným zamítnuto, a to rozhodnutím ze dne 20.7.2006, č.j. 9804/06/FŘ/140, které bylo zdejší soudem rozsudkem ze dne 21.2.2008, č.j. 30 Ca 183/2006 – 29, zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný ve věci opětovně rozhodl dne 19.6.2008 pod č.j. 7357/08-1400-708135, a to tak, že platební výměr změnil, přičemž daň z převodu nemovitostí vyměřil ve výši 897 575,- Kč. Nejvyšší správní soud dne 26.2.2009 rozsudkem č.j. 7 Afs 49/2008-48 citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Finanční úřad v Mikulově vydal platební výměr na daňové penále dne 13.5.2009 pod č.j. 19946/09/300960703845. Došlo tak k situaci, kdy bylo o odvolání žalobce rozhodnuto dvakrát a byla mu tak dvakrát stanovena daňová povinnost, a proto žalovaný zrušil z úřední povinnosti rozhodnutí o odvolání ze dne 19.6.2008, č.j. 7357/08-1400-708135. Proti platebnímu výměru na daňové penále podal žalobce odvolání, přičemž toto odvolání bylo zamítnuto nynější žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného.

II.

Stručný obsah napadeného rozhodnutí žalovaného

[2] K námitce, že správní orgán měl vyčkat pravomocného rozhodnutí soudu, týkajícího se rozhodnutí daňových orgánů ohledně stanovení daňové povinnosti k dani z převodu nemovitostí, žalovaný uvedl, že bude vázán novým rozhodnutím zdejšího soudu o žalobě proti rozhodnutí o odvolání ze dne 20.7.2006, č.j. 9804/06/FŘ/140 s tím, že pokud soud rozhodnutí žalovaného opět zruší, bude vydáno nové rozhodnutí o odvolání. Rozsudek Krajského soudu v Brně, č.j. 30 Ca 183/2006 – 29, byl zrušen Nejvyšším správním soudem, přičemž zrušením tohoto rozsudku je rozhodnutí o odvolání pravomocné a vykonatelné. Rozhodnutí je podle ust. § 32 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“) vykonatelné, jestliže proti němu nelze podat řádný opravný prostředek, anebo jestliže jeho podání nemá odkladný účinek a uplynula-li zároveň lhůta k plnění. Podání odvolání proti platebnímu výměru nemá odkladný účinek. Prvostupňový správce daně proto vydal platební výměr na daňové penále, jak je označeno v odst. [1] odůvodnění tohoto rozsudku. K námitce uplynutí prekluzivní lhůty žalovaný poukázal na ust. § 41 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a vyslovil, že v dané věci po dobu řízení před soudem neběžela lhůta pro zánik práva ve věci daně. Mimoto lhůta pro vyměření daně byla prodloužena podle ust. § 22 odst. 2 zákona o trojdani výzvami žalovaného ze dne 29.3.2006 a 6.5.2008.

III.

Obsah žalobních bodů

[3] Žalobce namítal, že žalovaný pochybil při aplikaci ustanovení zákona o trojdani, zejména při aplikaci ust. §§ 8-10; tento zákon připouští výlučně zdanění převodu nemovitostí, nikoliv zdanění nabytí vlastnického práva k nemovitosti, a proto je podstatný právní stav převáděné nemovitosti, nikoliv právní stav nemovitosti nabývané či nabyté. Rovněž došlo k nesouladu rozhodnutí žalovaného s ust. § 50 odst. 3 daňového řádu. Žalobci nevznikl nedoplatek na dani z převodu nemovitostí a tudíž mu nevznikla ani povinnost platit penále. Správce daně platebním výměrem uložil žalobci povinnost zaplatit daň z převodu nemovitostí ve vyšším rozsahu, než je připuštěno zákonem. Pro použití výnosového způsobu ocenění nemovitostí je rozhodující finanční výnos dosažený z převáděné nemovitosti, nikoliv z nemovitosti převedené. Na tomto závěru nic nemění skutečnost, že v případě prodeje nemovitosti z konkursní podstaty je daňová povinnost zákonem přenesena z převodce na nabyvatele. To však v případě stejného předmětu daně nemůže odůvodnit odlišné daňové

zatížení, neboť daňová povinnost v případě prodeje nemovitosti z konkursní podstaty je z převodce na nabyvatele zákonem přenesena ze zcela jiného důvodu, a to proto, aby konkursní podstata nebyla zatížena daňovou povinností na úkor věřitelů, jejich uspokojení je účelem konkursního řízení. Stále ještě probíhá řízení o žalobě žalobce směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.7.2006, č.j. 9804/06/FŘ/140. Nejvyšší správní soud přitom zdejšímu soudu neuložil, aby rozhodl jinak, pouze byla vytčena nedostatečná argumentace odůvodnění. Finanční orgány, aniž by vyčkaly pravomocného rozhodnutí v soudním řízení, vydaly další rozhodnutí (např. žalovaný vydal dne 4.5.2009 rozhodnutí pod č.j. 7245/09-1400-701836 a zejména nynější žalobou napadené odvolací rozhodnutí). Uvedený postup je v rozporu se stávající soudní praxí, zejména s názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, vyjádřeném v usnesení ze dne 14.4.2009, sp. zn. 8 Afs 15/2007. V projednávané věci je třeba aplikovat názor vyjádřený v nálezů Ústavního soudu sp. zn. I US 1601/07, příklánějící se k tzv. teorii 3+0, týkající se otázky počátku a průběhu prekluzivní lhůty vyplývající z ust. § 47 odst. 1 daňového řádu. Žalovaný ignoruje průběh soudního řízení a sám ve věci rozhoduje, přitom argumentuje ust. § 41 s.ř.s. V průběhu prekluzivní lhůty žalovaný vydával a naopak zase rušil rozhodnutí týkající se podstaty věci, a to daňové povinnosti žalobce na dani z převodu nemovitostí. Prekluzivní lhůta, vzhledem ke skutečnosti, že daňová povinnost vznikla v roce 2003, již uplynula a daň z převodu nemovitostí nelze proto žalobci vyměřit.

IV.

Vyjádření žalovaného k žalobě

[4] Žalovaný zdůraznil, že jakožto odvolací orgán nezrušil platební výměr na daň z převodu nemovitostí a žalobcem poukazované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu neřešilo otázku, zda správní orgán musí s vydáním rozhodnutí, kterým sděluje předpis penále za prodlení s úhradou splatné daně vyčkat až do doby, než je soudem pravomocně rozhodnuto o žalobě, směřující proti rozhodnutí o vyměření daně. O předpisu penále se daňový dlužník může vyrozumět kdykoliv, pokud to vyžaduje stav jeho účtu, zejména při daňové exekuci. Předpokladem pro vydání platebního výměru na penále je splatnost daně a prodlení daňového dlužníka s úhradou splatné daně. Správce daně nemusel s vydáním platebního výměru na penále vyčkávat až do pravomocného rozhodnutí soudu ve stále probíhajícím řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daň z převodu nemovitostí. Byly tak naplněny předpoklady pro vydání platebního výměru na daňové penále, neboť daň z převodu nemovitostí se stala splatnou. Podání odvolání přitom nemělo odkladný účinek (viz ust. § 48 odst. 12 daňového řádu). Daňový řád vylučuje účinek suspenzivní a v podstatě tím zajišťuje platbu daně bez ohledu na odvolací řízení. V případě rozhodnutí, kterým se daňovému subjektu sděluje předpis penále, označené jako platební výměr, jde o typově jiné rozhodnutí, než je platební výměr, kterým se vyměřuje daň. Platebním výměrem na daňové penále je daňový dlužník pouze vyrozuměn o výši penále a tento platební výměr je pouze deklaratorním správním aktem. Daňové řízení ve věci vyměření daně z převodu nemovitostí bylo pravomocně ukončeno doručením rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru na daň. Penále jako příslušenství daně sleduje osud daně a pokud dojde po ukončení soudního řízení v důsledku rozhodnutí soudu následně i ke změně částky daně z převodu nemovitostí, bude přepočítáno i penále a znovu sdělen jeho předpis. Žalovaný dále zopakoval svůj závěr týkající se odvolací námitky uplynutí prekluzivní lhůty a zdůraznil, že z důvodu stavění běhu prekluzivní lhůty pro vyměření daně po celou dobu řízení před soudem ještě nedošlo k uplynutí této lhůty. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

V.

Dosavadní procesní vývoj ve věci

[5] V rámci nařízeného jednání dne 21.11.2011 navrhl zástupce žalobce, aby soud řízení přerušil do doby pravomocného ukončení řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem ve věci přezkumu rozsudku zdejšího soudu ze dne 12.11.2010, č.j. 30 Ca 183/2006 – 89; tomuto návrhu bylo vyhověno usnesením zdejšího soudu ze dne 21.11.2011, č.j. 30 Ca 135/2009 – 47, neboť soud dospěl k závěru, že byly naplněny podmínky pro možnost řízení přerušit ve smyslu ust. § 48 odst. 3 písm. d) s.ř.s., neboť označené řízení, vedené před Nejvyšším správním soudem, mohlo mít vliv na rozhodování o věci samé. Jak ze shora uvedeného vyplývá, jednalo se o řízení o kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu, jenž k žalobě žalobce přezkoumával zákonnost rozhodnutí prvostupňového správce daně Finančního úřadu v Mikulově ze dne 3.9.2003, č.j. 35140/03/300960/3845, o vyměření daně z převodu nemovitostí ve výši 3 415 825,- Kč a následného shora již také zmíněného odvolacího rozhodnutí žalovaného. Krajský soud v uvedené věci zamítl žalobu žalobce na základě právního názoru, že poplatníkem daně z převodu nemovitostí nebyl převodce, ale podle ust. § 8 odst. 1 písm. b) zákona o trojdani nabyvatel, protože se jedná o nabytí nemovitosti v konkursu. Úmysl zákonodárce v takovém případě nesměruje ke zdanění převodcem dosaženého výnosu, příp. dosažitelného výnosu z prodeje nemovitostí, neboť převodce, který dosáhl výnosu z prodeje, poplatníkem daně z převodu nemovitostí není; protože poplatníkem daně je nabyvatel, musí být při ohodnocení nemovitosti vzat v úvahu i právní stav u nabyvatele. Zanikl-li nájemní vztah povolením vkladu do katastru nemovitostí konfusí s právními účinky ke dni podání návrhu na vklad, pak v den nabytí nemovitosti žalobcem již nájemní vztah neexistoval a pro ocenění nemovitosti měl být využit způsob nákladový, nikoliv výnosový. Zdejší soud rovněž dospěl k závěru, že prekluzivní lhůta stanovená v § 22 odst. 1 zákona o trojdani neuplynula. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9.2.2012, č.j. 7 Afs 34/2011 – 128, zrušil citovaný rozsudek zdejšího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení se závazným právním názorem, že právo vyměřit daň z převodu nemovitostí není prekludováno a dále vyslovil závazný právní názor, že předmětné nemovitosti byly v době jejich převodu pronajaty, nájemní vztah existoval po celou dobu vkladového řízení, převodce byl po tuto dobu stále vlastníkem, nadále realizoval všechna práva a povinnosti spojené s vlastnickým právem, včetně daňových povinností. V okamžiku, kdy prodal předmětné nemovitosti, byly tyto zatíženy nájemním vztahem. Za takové situace měla být cena převáděných nemovitostí zjištěna výnosovým a nikoliv nákladovým způsobem. Právní názor krajského soudu, že v dané věci musí být při zjišťování ceny nemovitosti vzat v úvahu právní stav nemovitosti u nabyvatele, a protože v den nabytí nemovitosti žalobcem již nájemní vztah neexistoval a pro ocenění nemovitosti měl být použit nákladový způsob, není správný. Usnesením zdejšího soudu ze dne 2.4.2012, č.j. 30 Ca 135/2009 – 61, bylo rozhodnuto o pokračování v řízení v projednávané věci, neboť důvod přerušení řízení, jak shora uvedeno, odpadl. Zdejší soud rozsudkem ze dne 29.3.2012, č.j. 30 Af 28/2012 – 143, rozhodnutí žalovaného ze dne 20.7.2006, č.j. 9804/06/FŘ/140, zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, veden závazným právním názorem ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9.2.2012, č.j. 7 Afs 34/2011 – 128. Proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně nebyla podána kasační stížnost. V doplňujícím procesním podání ze dne 25.4.2012 žalobce sdělil, že souhlasí, aby soud rozhodl ve věci samé bez nařízení dalšího jednání a poukázal na shora vyličený procesní vývoj v související věci, týkající se vyměření daně z převodu nemovitostí a zdůraznil, že pokud bylo shledáno nezákonným rozhodnutí, týkající se daňové povinnosti, je nezákonné i navazující rozhodnutí žalovaného, týkající se daňového penále.

VI. Právní hodnocení soudu

[6] Spor mezi účastníky řízení spočívá pouze v právním hodnocení skutečností, jež jsou mezi nimi nesporné a vyplývají z obsahu žalobou napadených rozhodnutí i z jejich procesních podání. Žalobci byla rozhodnutím Finančního úřadu v Mikulově ze dne 3.9.2003, č.j. 35140/03/300960/3845, vyměřena daň z převodu nemovitostí ve výši 3 415 825,- Kč. Rozhodnutím žalovaného ze dne 20.7.2006, č.j. 9804/06/FŘ/140, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí o vyměření této daně. V řízení o vyměření daně byla mezi účastníky řízení sporná otázka, zda cena převáděných nemovitostí měla být zjištěna výnosovým či nákladovým způsobem; správní orgány vycházely z ocenění nemovitostí nákladovou metodou, žalobce se domáhal jejich ocenění výnosovým způsobem. Rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 21.2.2008, č.j. 30 Ca 183/2006 – 28, bylo napadené rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2009, č.j. 7 Afs 49/2008 – 48, byl uvedený rozsudek zdejšího soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. O odvolání žalobce proti stanovení daňové povinnosti žalovaný rozhodoval opakovaně dne 4.5.2009 pod č.j. 7245/09-1400-701836. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29.3.2012, č.j. 30 Af 28/2012 – 143, bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 20.7.2006, č.j. 9804/06/FŘ/140, zrušeno pro nezákonnost a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení se závazným právním názorem, vyplývajícím z předchozího závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, že v dané věci měla být cena převáděných nemovitostí zjištěna výnosovým a nikoliv nákladovým způsobem (tj. argumentace žalobce byla potvrzena jako správná). Proti poslední citovanému rozsudku nebyla podána kasační stížnost. Dne 13.5.2009, č.j. 19946/09/300960703845, vydal prvostupňový správce daně Finanční úřad v Mikulově platební výměr na daňové penále, kterým byl žalobci sdělen předpis penále za prodlení úhrady daně z převodu nemovitostí v celkové výši 1 431 914,- Kč.

[7] K uplatněným žalobním námitkám uvádí soud následující. Podle ust. § 63 odst. 1 posledně citovaného zákona je daňový dlužník v prodlení, nezaplatí-li splatnou částku daně nejpozději v den její splatnosti. Ze shora uvedeného vyplývá, že daň z převodu nemovitostí byla pravomocně vyměřena, bylo závazně stanoveno datum její splatnosti, přičemž nedošlo k vyslovení odkladného účinku předchozí žaloby a žalobce byl s placením splatné částky daně v prodlení. Z tohoto pohledu nelze žalovanému vytknout postup rozporný se zákonem. Platební výměr je ve smyslu ust. § 32 odst. 13 daňového řádu vykonatelný bez ohledu na jeho právní moc; rozhodnutí je vykonatelné, jestliže proti němu nelze podat řádný opravný prostředek, anebo jestliže jeho podání nemá odkladný účinek a neuplynula-li zároveň lhůta k plnění. Podle ust. § 48 odst. 12 daňového řádu, odvolání nemá odkladný účinek, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Na existenci a vykonatelnost rozhodnutí o vyměření daně nemělo vliv zrušení odvolacího rozhodnutí soudem, neboť zdejší soud zrušil pouze rozhodnutí žalovaného. V předmětné věci žalobce napadl penalizační platební výměry z důvodu, že se domníval, že penále nevzniklo, neboť daň byla vyměřena nezákonně. Odvolací důvody proti předpisu penále nejsou nijak omezeny, ovšem námitky proti vyměření daně je třeba uplatňovat v řízení o vyměření daně. Důvodem pro vyslovení nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného je však skutečnost, že po vydání nynější žalobou napadených správních rozhodnutí došlo ke zrušení druhostupňového odvolacího rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti předchozímu rozhodnutí o vyměření daně z převodu nemovitosti, soudem. Přestože podmínky pro předepsání daňového penále ve smyslu ust. § 63 daňového řádu byly naplněny (v této souvislosti soud odkazuje na podrobné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného), nemůže žalobou napadené rozhodnutí žalovaného z hlediska ust. § 58 věta druhá daňového řádu obstát. Podle

tohoto ustanovení platí, že příslušenství daně s výjimkou pokut sleduje osud daně, nestanovili správce daně svým rozhodnutím jinak. Otázka pravomocného vyměření daňové povinnosti žalobci není vyřešena a rozhodnutí o sdělení penále má vůči rozhodnutí o vyměření daně zcela nepochybně odvozenou a závislou povahu (viz též rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21.12.2005, č.j. 29 Ca 219/2004 – 48, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.3.2007, č.j. 2 Afs 102/2006 – 95 a obdobně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.12.2011, č.j. 1 Afs 64/2011 – 73).

[8] K námitce, že ve věci vyměření daně z převodu nemovitostí uplynula prekluzivní lhůta, v důsledku čehož nebylo možno daň z převodu nemovitostí žalobci vyměřit, odkazuje zdejší soud především na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.2.2012, č.j. 7 Af 34/2011 – 128, vydaný ve věci týchž účastníků o přezkum zákonnosti shora již zmiňovaného rozhodnutí žalovaného ze dne 20.7.2006, č.j. 9804/06/FŘ/140, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Mikulově ze dne 3.9.2003, č.j. 35140/03/300960/3845, o vyměření daně z převodu nemovitostí ve výši 3 415 825,- Kč. Nejvyšší správní soud k uvedené námitce vyslovil, že v daném případě lhůta pro vyměření daně začala běžet podle ust. § 22 odst. 1 zákona č. 357/1992 Sb. dne 31.12.2003 a skončila by tak nejdříve 31.12.2006. Daň z převodu nemovitostí byla stěžovateli pravomocně vyměřena dne 21.7.2006, kdy bylo právnímu zástupci žalobce doručeno rozhodnutí Finančního ředitelství ze dne 20.7.2006, č.j. 9804/06/FŘ/140, o zamítnutí odvolání proti platebnímu výměru. Toto rozhodnutí bylo sice zrušeno rozsudkem krajského soudu ze dne 21.2.2008, č.j. 30 Ca 183/2006 – 29, ale tento rozsudek byl následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2009, č.j. 7 Afs 49/2008 – 48, takže rozhodnutí Finančního ředitelství ze dne 20.7.2006 „obživlo“ a daň z převodu nemovitostí je v současné době vyměřena pravomocně, přičemž se tak stalo před uplynutím prekluzivní lhůty. V této souvislosti lze navíc poukázat na ust. § 22 věta první citovaného zákona, podle něhož lze lhůtu pro vyměření či doměření daně prodloužit úkonem směřujícím k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení a dále na ust. § 41 věta druhá s.ř.s., kde je upraveno přerušení běhu lhůty pro zánik práva ve věcech daní po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona. Uvedená námitka je nedůvodná. S tímto názorem se Krajský soud v Brně plně ztotožňuje.

[9] Ze shora uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.).

VII. Náklady řízení

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení v plné výši, neboť současně neshledal existenci důvodů, které by měly vést, byť i jen k částečnému nepřiznání těchto nákladů. Náhrada nákladů řízení se sestává z náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000,- Kč, ze 4 úkonů právní služby ve výši 2 100,- Kč (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, účast právního zástupce u jednání dne 21.11.2011 a doplňující procesní podání zástupce žalobce), z náhrady hotových výdajů za 6 úkonů právní služby po 300,- Kč za jeden úkon, z náhrady za ztrátu času 6 půlhodin na cestě z místa sídla právního zástupce žalobce do místa sídla soudu v souvislosti s nařízeným ústním jednáním po 100,- Kč, z náhrady za použití osobního motorového vozidla zástupce žalobce k ústnímu jednání před soudem na trase Žďár na Sázavou – Brno a zpět, celkem 156 km osobním vozidlem s průměrnou spotřebou 6,9 l nafty/100 km při ceně 1 l nafty 30,80 Kč a sazbě 3,70 Kč náhrad za jeden ujetý kilometr, celkem 904,- Kč + 909,- Kč = 1 813,- Kč. K uvedenému byla připočtena 20%

daň z přidané hodnoty ve výši 1 736,- Kč, vyjma z náhrady za zaplacený soudní poplatek. Celkem činí přiznaná náhrada nákladů řízení částku 15 149,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává v příslušném počtu vyhotovení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 22.5.2012

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu